

Vi har i Vinter i al Beskedenhed bedt om, at, saafremt det forelagte Regeringsforslag til en Grundlovsændring ikke lod sig gennemføre, der da maatte blive forelagt et Forslag med Kvinders Valgret alene. Men sagde vi, hvorfor vi ønskede det? Sagde vi, hvorfor det var os saa meget om at gøre, at Kvindernes Valgret blev gennemført i første Tempo og ikke henlagt til en samlet Grundlovsrevision? — Nej, det sagde vi ikke; thi Halvdelen af os havde næppe tænkt Sagen igennem, og de andre vovede ikke at sige det. Derfor oplevede vi ogsaa den Skændsel, at Landstingets største Parti i Grundlovsudvalget uden videre i sin Betænkning strøg Kvindernes Valgret som en af de Ting, der godt kunde taale at vente til den næste Grundlovsændring. Derfor betød den nylig afsluttede Rigsdagssamling for os et tabt Slag. Men det er jo muligt, det i næste Rigsdagssamling kan lade sig gøre at vinde et nyt.

Se, før et Slag var det jo fordem Skik, at Førerne steg op paa et højt Sted for at overskue Terrænet. Dansk Kvindesamfunds Kvinder, som gennem 40 Aars Arbejde har erhvervet sig Ret til at kaldes de førende i Kvindebevægelsen herhjemme, er ogsaa i Dag stegne op paa et højt Sted, et Sted, som nævnes med Ærefrygt i Danmarks Historie. Her mødtes i Fyrrerne Danskhedens og Frihedens Forsvarere: Peter Hjort Lorentsen, Laurids Skau, Ploug, Lehman, Grundtvig m. fl., alle Mænd, som i deres Tid flyttede Grænsestøtterne ud. Jeg tror nok, jeg tør sige, at alle vi her forsamlede Kvinder med største Ærefrygt i Dag har taget dette Sted og denne Talerstol i Besiddelse. Jeg tror, mange af os har følt ligesom et Historiens Vingesus over vore Hoveder og erkendt vor egen Lidenhed under Indtrykket af de Minde, som bygger paa dette Sted. Men netop her mere end noget andet Sted bør Kravet lyde til os om at flytte Støtterne ud, lyde baade fra de Mænd, som hævdede det danske Sprogs Ret, og fra de Mænd, som forlangte Landets Styre lagt i Folkets Hænder.

Men, hvor langt skal vi flytte Støtterne ud?

Ja, lad os spørge hine Mænd; lad Junigrundlovens Mænd give os Svaret; lad den Mand give os Svaret, som her fra høje Skamling en Sommerdag i Aaret 1846 uforbeholdent udtalte, at Kongen — den daværende eneste Magthaver — af god og fri Vilje burde skænke sit Folk (det vil altsaa sige: Landets Mænd) — en fri Forfatning; — Kvinderne eksisterede jo som bekendt ikke i Carl Plougs politiske Stat. — Hvad forstod Carl Ploug, hvad forstod hans Meningsfæller ved, at Kongen skulde skænke Mændene en fri Forfatning? — Forstod de derved, at Enevoldsherskeren og hans Raadgivere af det gamle System, skulde foreskrive Landets fremtidige Selvstyre en Forfatning, som de kun havde at modtage med Tak? — Hvad lærer Historien os om det? — Den lærer os, at den Gang Frederik den 7. udstedte Forfatningsreskriptet af 28. Januar 1848 uden at ville forelægge en Folkerepræsentation det til Overvejelse, da hævdede der sig baade fra By og Land en mangestemmig Protest, og man forlangte den ny Forfatning forelagt en af den almindelige Valgret udgaaet Folkerepræsentation. Landets Borgere vilde være medbestemmende om den Forfatning, de som Politikere skulde virke under. Ja, vi kender alle de simple, trohjærtige Linier, hvori »en Røst fra Øerne« manede den unge Frederik den 7. til ikke at svigte den danske, menige Mand:

Hvis Tider vorde onde.

Kald, Konge, paa Din Bonde,
han er kun graa og ringe,
dog er han haard at tvinge.

Naar Kongen gaar med Bonden,
da grønnes Bøgelunden,
og Fuglesangen klinger,
og Rosens Knop udspringer.

Og Kongen gik med Bonden, gik med Folkets yderste Fløj. — Den Grundlov, vi i Morgen fester for, udgik af den lige og almindelige Valgret. Valgret til den grund-